

Μας έχουν κηρύξει τον πόλεμο...

Εδώ και δύο χρόνια η εργατική τάξη δέχεται τη σφοδρότερη επίθεση της μεταπολιτευτικής περιόδου. Το κεφάλαιο σε αλαστή συνεργασία με το κράτος και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, που εδώ και δεκαετίες διαβρώνει το εργατικό κίνημα, δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την απώλεια των εργατικών κεκτημένων ενός ολόκληρου αιώνα.

Για τα αφεντικά κόκκινες γραμμές δεν υπάρχουν. Το ένα μνημόνιο διαδέχεται το άλλο και σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την πλήρη ισοπέδωση των εργασιακών σχέσεων. Η λεηλασία του κατώτατου μισθού παρασύρει στον πάτο τους μισθούς όλων των κλάδων, τα επιδόματα, τις συντάξεις, γεγονός που σε συνδυασμό με την αύξηση σε φόρους και βασικά αγαθά επιβίωσης, οδηγούν ολοένα και μεγαλύτερα στρώματα στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Την ίδια στιγμή, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και η παγίωση της επισφαλούς εργασίας δεν ισοπεδώνουν μόνο τους υλικούς όρους ζωής, αλλά ακυρώνουν και το κατακτημένο δικαίωμα της εργατικής τάξης στη συλλογική διεκδίκηση. Πλέον ο καθένας θα είναι μόνος του απέναντι στις ορέξεις των αφεντικών.

... Να οργανώσουμε την ταξική μας αντεπίθεση

Ενάντια στο δίλημμα “εθνική σωτηρία ή πτώχευση”, αγώνες στην **Ελληνική Χαλυβουργία Ασπροπύργου, στον τηλεοπτικό σταθμό ALTER, την 3Ε Εκτυπωτική τη μεταλλουργική Λουκίσα**, καθώς και σε άλλους εργατικούς χώρους ξεπερνούν στην πράξη τον εκβιασμό και τον φόβο και προτάσσουν την αντίσταση.

Στο σκηνικό ενός δράματος που η κορύφωσή του ανανεώνεται συνεχώς μετά από 2 ½ χρόνια καπιταλιστικής επέλασης, ο ρόλος της απεργίας στη “**Χαλυβουργία Ελλάδος**” αποκτά πρωταγωνιστικό ρόλο για την τάξη μας.

Η απεργία είναι το φυσικό επακόλουθο του αδιέξοδου πολέμου επενδύσεων για την αύξηση της παραγωγής που οδήγησε το νυν πρόεδρο της “Χ.Ε.”, εφοπλιστή και μεγαλομέτοχο της AlphaBank N. Μάνεση να εξαγγείλει μια σειρά μέτρων που ισοπεδώνει τα εργατικά δικαιώματα προκειμένου να πετύχει την “εξυγίανση” και “επιβίωση” της επιχείρησής.

Η ανακοίνωση του “σχεδίου σωτηρίας” προβλέπει: Πενθήμερη πεντάωρη ελαστική μόνιμη απασχόληση για όλους, με αντίστοιχες μειώσεις μισθών κατά 40%, ή διαφορετικά 180 απολύσεις από τους 378 εργαζόμενους στο εργοστάσιο του Ασπροπύργου! Οι 18 απολύσεις ανακοινώνονται στις 31 Οκτώβρη 2011 και άλλες 16 την επόμενη μέρα. Την ίδια μέρα συγκαλείται η γενική συνέλευση των εργατών και ξεκινά η απεργία με κεντρικό σύνθημα “κανένας μόνος του” απέναντι στο Μάνεση. Στις 2 Δεκέμβρη απολύονται άλλοι 16 ανεβάζοντας τον αριθμό στους 50 και το βάρος της παραγωγής πέφτει αποκλειστικά πάνω στους εργαζόμενους του εργοστασίου του Βόλου που με τριπλές βάρδιες προσπαθούν να καλύψουν το έλλειμμα παραγωγής. Με αυτό το τρόπο ο Μάνεσης συνεχίζει να εκβιάζει τους απεργούς στον Ασπρόπυργο, έχοντας “δέσει” τους εργαζόμενους του Βόλου με τις ατομικές συμβάσεις που τους εξανάγκασε να υπογράψουν και λειτουργεί έτσι ως “λαγός” για τους υπόλοιπους δύο του τραστ, (Χαλυβουργική, Σιδενόρ) εκ των οποίων ο ένας φημολογείται πως αναλαμβάνει να “εξυπηρετήσει” τους πελάτες που δε μπορεί να καλύψει ο Μάνεσης.

Πλέον, μετά από 15 ακόμη απολύσεις στις αρχές του έτους οι απολυμένοι έχουν φθάσει συνολικά τους 65. Η αντιπρόταση του Μάνεση για επαναπρόσληψη μόνο 15 απολυμένων και εργασία σε 5ωρη βάση μέχρι το τέλος Απριλίου που θα επανεξετάσει το θωρο, βρίσκει απέναντί του τη σθεναρή αντίσταση που προβάλλει σύσσωμος ο κορμός των εργατών και των οικογενειών τους, των οποίων η κόκκινη γραμμή χαράσσεται από τη σμίλη της επιβίωσης και της αξιοπρέπειας,

Με τη δύναμη, την ορμή και την προοπτική που αντλεί από τη καθοριστική συμβολή όλων μας, ο αγώνας των χαλυβουργών σηματοδοτεί την έναρξη μιας απελευθερωμένης από δογματικά στεγανά και ποιοτικά αναβαθμισμένης ταξικής αντιπαράθεσης. Από την πλευρά μας οφείλουμε να συμβάλλουμε στη δύναμη κρούσης και στον πολλαπλασιασμό της ταξικής ισχύος του αγώνα τους, συνδιαμορφώνοντας μαζί με όλους τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους την πορεία και το μέλλον της τάξης μας. Ο δρόμος όλων των εργατών σε αυτό τον τόπο, περνάει και από τις “πύλες τής φωτιάς” που έχουν υψωθεί στη Χαλυβουργία Ελλάδος εκεί όπου η συνείδηση ξεπέρασε το φόβο και άρχισε ένας αγώνας αντοχής σε δρόμο δίχως επιστροφή.

Απλήρωτοι για τέσσερις μήνες οι 65 εργαζόμενοι στη **3Ε Εκτυπωτική**, δουλεύοντας ακόμα και δώδεκα ώρες την ημέρα όταν το κέρδος της εταιρίας το απαιτούσε, προέβησαν σε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας, η απάντηση του Γιαννακόπουλου ιδιοκτήτη της εταιρίας ήταν η απόλυση επτά εργαζόμενων. Την επόμενη μέρα το σύνολο των συναδέλφων συμμετείχε σε εξάωρη στάση εργασίας, η εργοδοσία προχώρησε σε τριήμερο lock out, με μια περαιτέρω προσπάθεια τρομοκράτησης των εργατών κόβει το ρεύμα του εργοστασίου προσπαθώντας να τους αποκλείσει από το χώρο δουλειάς τους.

Επόμενη κίνηση από τη μεριά των εργατών στις 17 Δεκέμβρη ήταν η επίσκεψη εργασίας η οποία ισχύει μέχρι σήμερα.

Οι εργάτες στη 3E Εκτυπωτική, που με την εργασία τους προσφέρουν στη δημόσια παιδεία, αφού κομμάτι της δουλειάς τους είναι εκπαιδευτικά συγγράμματα της βασικής εκπαίδευσης, οργανώνουν την αντίσταση τους με εργατικές επιτροπές και εργατικές συνελεύσεις, ανυποχώρητοι στις επιθέσεις της εργοδοσίας που στις 19 Γενάρη χρησιμοποίησαν και τις δυνάμεις καταστολής ζητούν το αυτονόητο, ζητούν αξιοπρέπεια.

Οι 33 εργαζόμενοι στο εργοστάσιο κουφωμάτων αλουμινίου Λουκίσα προέβησαν σε απεργία στις 5 Δεκέμβρη και τελικά σε επίσκεψη εργασίας στις 7 του ίδιου μήνα.

Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου εκμεταλλευόμενος τους εργάτες, συσσώρευε πλούτο για αυτόν και τους συνεργάτες του, ένας απ' αυτούς είναι και ο διαβόητος Μπάμπης Βοβός, ενώ οι συνάδελφοι αναγκάζονταν να δουλεύουν ακόμα και δεκαέξι ώρες την ημέρα.

Μετά από πολύμηνη καθυστέρηση πληρωμών οι εργάτες κατέθεσαν καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας, η πρόταση της εργοδοσίας ήταν αποπληρωμή των μέχρι τότε δεδουλευμένων με μορφή γραμματίων.

Όταν μετά από λίγους μήνες σταμάτησαν ακόμα και οι πληρωμές των γραμματίων η επίσκεψη εργασίας ήταν η μόνη προφανής λύση. Ενώ το ποσό των οφειλομένων έχει φτάσει τα 700.000 χιλιάδες ευρώ, η εργοδοσία προσπαθώντας να εξαπατήσει τους εργάτες, προσφέρθηκε να πληρώσει άμεσα δύο χιλιάδες ευρώ στο κάθε εργαζόμενο (δηλαδή ψίχουλα) αν αρχίσουν να λειτουργούν ξανά το εργοστάσιο, η απάντηση που πήραν ηχηρά αρνητική.

Οι εργάτες και άλλων κοντινών εργοστασίων (**Μυλωνά, Ρωμανά**) με παρόμοιο κύκλο εργασιών οργανώνονται μαζί μ' αυτούς του Λουκίσα για να μαζικοποιήσουν και να ισχυροποιήσουν τον αγώνα και την αντίσταση.

Οι 650 εργαζόμενοι στον τηλεοπτικό σταθμό ΑΛΤΕΡ βρίσκονται απλήρωτοι από 7 ως 12 μήνες, και από τις 29 Νοεμβρίου πραγματοποιούν κατάληψη του σταθμού διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους. Οι εργαζόμενοι, μέσα από τη διαδικασία του αγώνα, έχουν πάρει στα χέρια τους τον έλεγχο της είδησης/πληροφορίας, τον οποίο τα αφεντικά των ΜΜΕ, μέσα από την ιεραρχία και τους πάντα πρόθυμους εργοδοτικούς, κρατούν ασφυκτικά υπό την κηδεμονία τους. Τρανή απόδειξη αποτελεί η διαπίστωση ότι ακόμη και οι ίδιοι οι αγώνες των εργαζομένων στα media, οι οποίοι το τελευταίο διάστημα δέχονται σφοδρή επίθεση, δεν προβάλλονται ή και συκοφαντούνται από τα ΜΜΕ, τα οποία αναπαράγουν έτσι την ιδεολογική, θεσμική λειτουργία τους - της πολεμικής σε βάρος των κοινωνικών και εργατικών αγώνων.

Το γεγονός αυτό αναδεικνύει αφενός την αδυναμία των εργαζομένων εντός της καπιταλιστικής παραγωγής να ασκήσουν πραγματικό έλεγχο στο προϊόν που παράγουν, αλλά συγχρόνως καθιστά επιτακτική την ανάγκη να ορθωθούν συλλογικές αντιστάσεις αναφορικά με το παραγόμενο προϊόν, ειδικά όταν πρόκειται για τη διαχείριση ιδεολογικού κεφαλαίου, όπως στον τομέα της ενημέρωσης. Αυτή την παρακαταθήκη για το μέλλον αφήνουν αγώνες όπως αυτός των εργαζομένων στο ΑΛΤΕΡ, προσθέτοντας ένα μικρό λιθαράκι στην κοινή πάλη για τη συνειδητοποίηση των συμφερόντων μας ως τάξης.

Για μας δίλημμα δεν υπάρχει. Η ταξική αντεπίθεση είναι μονόδρομος.

Με μαχητικές απεργίες, επισκέψεις, καταλήψεις, με ενεργή συμμετοχή σε σωματεία βάσης, συνελεύσεις και επιτροπές εργαζομένων, όπου το μοναδικό όργανο λήψης αποφάσεων είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, προχωράμε μέχρι την αυτοδιαχείριση και την οικειοποίηση των μέσων παραγωγής για την πλήρη ανατροπή όσων μέχρι σήμερα μας έχουν βιάσει επιβληθεί.

Για μας είναι δεδομένο πως το σύστημα που δημιουργεί το αδιέξοδο δε μπορεί ταυτόχρονα να προβάλλεται και ως λύση. Μόνη λύση είναι ο πλούτος που παράγεται από εμάς τους εργάτες και τις εργάτριες αυτού του κόσμου να παραμένει στα δικά μας χέρια.

Ενάντια στην υποτίμηση της ζωής και της εργασίας μας

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Συγκέντρωση-Μοτοπορεία Αλληλεγγύης

18 Φλεβάρη 2012, 12.00 στο Άλσος Κηφισιάς (πάνω από τον σταθμό του ΗΣΑΠ)

Σωματεία Βάσης, Εργατικές Ομάδες και Συνελεύσεις, Εργαζόμενοι/ες, Άνεργοι/ες